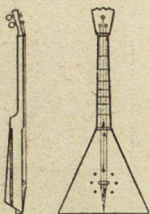

която свирятъ само голѣмитѣ виртуози на пияно.

Балалайка — руски народенъ инструментъ, съ трижълна — рѣдко обла форма, съ 3 кожени или металически струни, две отъ които се строятъ въ еднозвучие, а третата на квинтанадолу. Тонътъ се получава или чрезъ дърпане на струнитѣ, или чрезъ тремолиране съ плектронъ. За образуване на оркестъръ се прави въ 6 различни голѣмини.

Балалайка

Балетатия — танцови пѣсни съ лирическо съдържание.

Балетъ, фр. Ballet, ит. balletto или ballo — театрално представление съ танцъ и пантомима, придружено съ музика. Б. е, или съставна частъ на операта, кждето се изпълнява солово и групово, често безъ да има органическа връзка съ действието, а само за да увеличава чувствената страна, или като отделна пиеса върху една поетическа идея, съ говорно пѣние или безъ такива, въ които — по движението на ритъма и мелодията на музиката — се нагласяватъ и движенията на тѣлото. Б. е билъ култивиранъ особно ревностно въ италианскитѣ и французски дворци, гдето още въ XV ст. сж се давали пищни пантомими съ музика — съ сюжети изъ грѣцката митология и съ известни намекивания за коронованото лице, въ чийто дворъ сж се уреждали тѣ. Б. е неизбежна съставна частъ на французката опера, и за това — при „Голѣмата опера“ въ Парижъ е имало специално лице за композиране на балети. Французскитѣ компонисти отъ всички епохи сж писали най-много балети. Въ по ново време и клавирни композиции се прилагатъ за балетно изпълнение — Шопеновитѣ валсове за соло Б., Шумановиятъ „Карневалъ“ е оркестриранъ и великолѣпно поставенъ въ нѣкои оперни театри (въ Виенската отъ Крьолеръ). Компониститѣ на съвременността отдѣлятъ, сж-

що, отъ своята фантазия за композиране на балети. До най-пищенъ разцвѣтъ въ последно време доведоха балетното изкуство руситѣ. Тѣ дадоха гениални майстори, като Глижински, Карсавина, Павлова, и балетни режисьори като Дягилевъ, Фокинъ и др. Тѣ шедствуватъ триумфално съ това изкуство сега по цѣлъ свѣтъ. Отъ балетитѣ на най-новото време най-прочути сж Рихардъ Щраусовитѣ: „Иосифова легенда“ и „Каймакъ“, на Стравински: „Жаръ птица“, „Петрушка“, „Аполонъ“ и др. „Пери“ отъ Поль Дюка, „Дафнисъ и Хлоя“ отъ Морисъ Равель и др. „Вѣтрилото на Жана“ е единъ балетъ, чиито 10 части сж написани отъ 10 най-видни съвременни французски компонисти: Равель, Мило, Онегеръ, Пулянь и др.

Балйони, Силвестро — Baglioni, Silvestro — италиански музикаленъ ученъ, род. 30 дек. 1876 въ Белмонте-Пицено; професоръ въ Римския университетъ. Б. е привърженикъ на идеята за вмѣкване на четвъртонни разстояния въ музиката, които споредъ него, при упражняване на слуха и гласа, не е трудно да се различаватъ. Трудове: „Fondamenti psicologici dell'estetica musicale“, „Психологически основи на музикалната естетика“, „Contributi alla conoscenza della musica naturale“, „Приносъ къмъ познаването на естествената музика“, „Influenza dei suoni sull'altezza vocale del linguaggio“ — „Влияние на тоновете върху езиковитѣ вокали“, „Un novo tonometro“ — „Единъ новъ тонометъръ“, „Udito e voce“ — „Слухъ и гласъ“ и др.

Балонкио — Ballonchio — италиански народенъ, кржгълъ танцъ.

Балф, Михаелъ Уильямъ — Balfe, Michael William — високоталантливъ английски оперенъ компонистъ, пѣвецъ и педагогъ, род. 15 май 1808 въ Дублинъ, умр. 20 окт. 1870 въ Роуне абей; ученикъ по композиция на Винченцо Федери въ Римъ и на Филипъ Гали по пѣние, а по късно — и на Бордони. Следъ като е билъ пѣвецъ въ италианската опера на Росини въ Парижъ, Б. се връща въ Италия и започва да пише опери за разни италиански градове; после отива въ Лондонъ, гдето билъ прославенъ едновременно и като пѣвецъ и като